

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Kamila Tojnera a Mgr. Jana Kašpara v právní věci žalobce: **DIZ Bohemia s.r.o.**, IČ 25021915, se sídlem Molitorovská 324/9, Praha 10, zast. Jaroslavou Povovou, advokátkou se sídlem Husovo náměstí 175, 289 22 Lysá nad Labem, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství** (původně: Finančnímu ředitelství pro hl. m. Prahu) se sídlem Masarykova 31, 602 00 Brno, o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství pro hl. m. Prahu ze dne 10. 3. 2011, čj. 2717/11-1300-107319,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí Finančního ředitelství v Praze ze dne 10. 3. 2011, čj. 2717/11-1300-107319, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru Finančního úřadu pro Prahu 10 č. j.: 249497/09/010514108041, ze dne 29. 6. 2009.

Žalobce v žalobě vnesl námitku prekluze vyměření daně. Žalobce namítá, že žalovaný k prekluzi práva vyměřit či doměřit daň nepřihlédl z úřední povinnosti. V případě žalobce byla prekluzivní lhůta pro vyměření daně přetržena daňovou kontrolou, která byla zahájena dne 14. 9. 2006. Nová prekluzivní lhůta počala běžet dne 1. 1. 2007 a skončila dnem 31. 12. 2009. Rozhodnutí žalovaného o odvolání bylo žalobci doručeno až dne 21. 3. 2011, tedy po uplynutí prekluzivní lhůty. Žalobce uvádí, že na základě výše uvedených dat, měl žalovaný přihlédnout k prekluzi, řízení zastavit a platební výměr vydaný finančním úřadem zrušit. Dále žalobce poznamenal, že je daň nutné vyměřit resp. doměřit pravomocně, nestačí tedy, aby v prekluzivní lhůtě bylo vydáno nepravomocné rozhodnutí.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že při určení délky prekluzivního období vychází ze současné judikatury, která řeší výklad ustanovení § 47 odst. 2 zákona o správě daní v rozsudku NSS č. 8 As 19/2006 ze dne 29. 8. 2007, dle něhož úkon správce daně v odvolacím řízení může být úkonem podle ustanovení § 47 odst. 2 věty první tohoto zákona přerušujícím běh prekluzivní lhůty a zakládajícím běh lhůty nové za podmínky, že vychází z určitých pochybností o správnosti výše předchozího vyměření daně, směřuje k vyměření daně nebo jejímu dodatečnému stanovení a prováděný úkon odpovídá povaze a rozsahu zjišťovaných skutečností. Dále žalovaný odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu v otázce prekluze (rozsudky NSS č. j. 1 Afs 81/2007 ze dne 30. 4. 2008, č. j. 5 Afs 3/2008 ze dne 25. 6. 2008 a č. j. 7 Afs 36/2008 ze dne 4. 10. 2010). Pokud jde o definici úkonu k tomuto ustanovení, žalovaný vychází ze závěrů Rozšířeného senátu NSS ve svém rozhodnutí č. j. 2 Afs 52/2005 - 94 ze dne 16. 5. 2006, dle něhož úkon musí být nutně výrazem procesní aktivity ústící ve vyměření či dodatečné stanovení daně, vycházet z určitých pochybností o správnosti postupu daňového subjektu nebo o správnosti přechodního vyměření. Účelem ustanovení § 47 odst. 2 zákona o správě daní je poskytnutí nové lhůty, vyvstala-li potřeba prověřit některé skutečnosti v rámci předchozí lhůty a byla-li vůči daňovému subjektu projevena konkrétním úkonem. Dle žalovaného takové úkony správce daně učinil, jak je popsáno níže. Žalovaný uvedl, že daňová kontrola za zdaňovací období září 2005 byla u žalobce zahájena dne 14. 9. 2006 protokolem o ústním jednání (dále jen "protokol") č. j. 301175/06/010935/6378. Bezprostředně po jejím zahájení provedl správce daně v jejím rámci místní šetření ze dne 14. 9. 2006, obdržel smlouvy a objednávky od žalobce dne 16. 10. 2006 a protokol ze dne 2. 11. 2006. Uvedené skutečnosti mají oporu v zasílaném spisovém materiálu, jehož seznam je uveden v příloze tohoto vyjádření. Zahájením daňové kontroly tedy začala znovu běžet tříletá prekluzivní lhůta pro doměření daně od konce roku 2006, tedy ode dne 31. 12. 2006. Prekluzivní lhůta se tak prodloužila do dne 31. 12. 2009. Z vyjádření žalobce vyplývá, že s touto skutečností souhlasí. Dodatečný platební výměr vydal správce daně dne 29. 6. 2009, ale toto rozhodnutí nebylo pravomocné. Důvodem bylo odvolání, které žalobce podal dne 31. 7. 2009, a protože v něm navrhl nové důkazní prostředky, konkrétně provedení svědeckých výpovědí a navržení dokladů, které byly v držení jiné společnosti, musel se jimi žalovaný zabývat, jak vyplývá z ustanovení § 31 odst. 1, 2 a 4 zákona o správě daní. Správce daně nejprve dne 5. 8. 2009 a 14. 9. 2009 předvolal žalobcem navržené svědky, ve dnech 31. 8. 2009 a 8. 10. 2009 provedl svědecké výpovědi a vyzval společnost, která měla v držení navržené doklady, k jejich předložení na základě výzvy k součinnosti třetích osob ze dne 9. 10. 2009. O těchto úkonech správce daně byl žalobce vyrozuměn. Nejedná se o výčet veškerých úkonů správce daně a žalovaného, které prováděli v rámci doplňování odvolacího řízení, ty lze nalézt ve spisovém materiálu a jsou popsány v žalobou napadeném rozhodnutí. Žalovaný uvedl tento výčet vybraných úkonů provedených správcem daně v roce 2009 kvůli zdůvodnění obnovení prekluzivní lhůty. Správce daně a posléze žalovaný pokračovali dále v doplňování odvolacího řízení. Z tohoto výčtu vyplývá, že správce daně před uplynutím prekluzivní lhůty tj. do dne 31. 12. 2009 činil úkony směřující k dodatečnému stanovení daně ve správné výši, které prekluzivní lhůtu obnovují. Tříletá prekluzivní lhůta proto začala běžet nanovo ode dne 31. 12. 2009 a končí dne 31. 12. 2012. Daň proto byla pravomocně vyměřena před uplynutím této lhůty ke dni 21. 3. 2011 převzetím žalobou napadeného rozhodnutí žalobcem. K obnovení prekluzivní lhůty může dojít opakovaně, ale nesmí být překročena desetiletá hranice stanovená jako konečná k vyměření nebo doměření daně v ustanovení § 47 odst. 2 zákona o správě daní. Tu ale žalovaný nepřekročil.

Žalobce repliku k vyjádření žalovaného nepodal.

Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumávání rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Žalobce namítá prekluzi vyměření daně a vadu řízení na straně žalovaného, který k této prekluzi z moci úřední nepřihlédl, ač tak učinit měl.

Žalobce má nepochybně pravdu v tom, že k prekluzi je nutno přihlížet ex offio a uplyne-li prekluzivní lhůta uvedená v § 47 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, aniž v ní byla daň pravomocně vyměřena či doměřena, zaniká tím právo státu daň vyměřit či doměřit. K zániku tohoto práva se přihlíží z úřední povinnosti nejen v daňovém řízení, ale též v rámci soudního přezkumu rozhodnutí v řízení před správními soudy (shodně též nález Ústavního soudu ze dne 29. 4. 2010, sp. zn. III. ÚS 1341/08).

Soud je povinen se tedy prekluzí zabývat vždy, i když námitku prekluze žalobce v žalobě nevznesl. *Pokud soud nepřihlédl ex offio k prekluzi práva správce daně dodatečně vyměřit daň (§ 47 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků), porušil tím právo na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod* (Podle nálezů Ústavního soudu ze dne 5. 2. 2009, sp. zn. II. ÚS 1416/07).

Podle § 47 odst. 2 daňového řádu: „Byl-li před uplynutím této lhůty učiněn úkon směřující k vyměření daně nebo jejímu dodatečnému stanovení, běží tříletá lhůta znovu od konce roku, v němž byl daňový subjekt o tomto úkonu zpraven. Vyměřit a doměřit daň však lze nejpozději do deseti let od konce zdaňovacího období, v němž vznikla povinnost podat daňové přiznání nebo hlášení, nebo v němž vznikla daňová povinnost, aniž by zde byla současně povinnost daňové přiznání nebo hlášení podat.“

Zdejší soud proto přezkoumal, zdali nezaniklo právo vyměřit daň z přidané hodnoty za zdaňovací období září 2005.

Ze správního spisu vyplývá, že daňová kontrola za zdaňovací období září 2005 byla zahájena dne 14. 9. 2006, a to protokolem o ústním jednání (dále jen "protokol") č. j. 301175/06/010935/6378. Jelikož zahájení daňové kontroly bylo úkonem ve smyslu § 47 odst. 2 daňového řádu, neboť jím došlo k faktickému prověřování daňového základu a tento úkon směřoval k vyměření daně, od tohoto data začala znovu běžet tříletá prekluzivní lhůta pro doměření daně od konce roku 2006, tedy ode dne 31. 12. 2006 do 31. 12. 2009. K uvedeným skutečnostem není mezi účastníky řízení sporu.

Sporným je až tvrzení žalovaného, že došlo k znovuoobnovení běhu prekluzivní lhůty v průběhu odvolacího řízení.

K tomuto spornému bodu je nutno poukázat na konstantní judikaturu správních soudů v otázce možnosti znovuoobnovení běhu prekluzivní lhůty, např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2009, čj. 7 Afs 36/2008-134, v kterém se uvádí:

„I. Odvolací orgán je v průběhu odvolacího řízení při odstraňování vad předchozího řízení nebo při jeho prověřování či doplňování o nová zjištění oprávněn ke všem úkonům,

jimiž je oprávněn zjišťovat skutkový stav věci správce daně I. stupně. Provedení těchto úkonů může též uložit správci daně I. stupně (§ 50 odst. 3 věta čtvrtá zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků) nebo je může provést k jeho žádosti jiný věcně příslušný správce daně téhož nebo nižšího stupně (§ 5 odst. 1 citovaného zákona). Takovými úkony mohou být i úkony provedené v rámci místního šetření bez ohledu na to, který z orgánů je učiní

II Úkon správce daně v odvolacím řízení může být úkonem podle § 47 odst. 2 věty první zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, přerušujícím běh prekluzivní lhůty a zakládajícím běh lhůty nové za podmínky, že vychází z určitých pochybností o správnosti výše předchozího vyměření daně, směřuje k vyměření daně nebo jejímu dodatečnému stanovení a prováděný úkon odpovídá povaze a rozsahu zjišťovaných skutečností. Tyto účinky nemá úkon provedený výlučně nebo převážně za účelem přerušování běhu prekluzivní lhůty.“

V projednávaném případě podle Zprávy o kontrole správce daně neuznal žalobci nárok na odpočet DPH ve výši 1.213.741,-Kč z dokladu č. 200712 (dodávka materiálu), neboť žalobce neprokázal použití zdanitelného plnění pro svou ekonomickou činnost, ačkoliv byl k tomu správcem daně opakovaně vyzván. V rámci odvolání (doručeném správci daně dne 31. 7. 2009) vyslovil žalobce nesouhlas se závěry správce daně učiněnými v Zprávě o kontrole, uvedl, že v případě předmětné dodávky materiál (trubky) byl od prodejce MUT Mannesmann odvezen přímo firmě HAGLLEY a ta materiál zpracovala ve formě subdodávek, a že tedy šlo o „neskladovatelnou dodávku“, v důsledku čehož žalobce neměl „povinnost tento materiál nijak evidovat ve skladové evidenci“. Žalobce dále uvedl: „V případě přetrvávajících pochybností navrhuje provést doplnění daňového řízení v rámci odvolání a provedení dožádání dokladů osvědčujících dodání materiálu od fi MUT Mannesmann přes firmu HAGLLEY přímo dle projektové dokumentace a ověření projektu“. Dále žalobce navrhl provedení svědeckých výpovědí pracovníků uvedených společností a zaměstnanců dalších spolupracujících firem.

Ze správního spisu vyplývá, že správce daně v rámci odvolacího řízení prováděl žalobcem v odvolání navržené důkazy a dne 5. 8. 2009 a 14. 9. 2009 předvolal žalobcem navržené svědky. O těchto úkonech správce daně byl žalobce vyrozuměn.

Následně ve dnech 31. 8. 2009 a 8. 10. 2009 správce daně za účasti jednatele žalobce provedl svědecké výpovědi a vyzval společnost, která měla v držení navržené doklady, k jejich předložení (na základě výzvy k součinnosti třetích osob ze dne 9. 10. 2009).

Z protokolu o jednání ze dne 31. 8. 2009 vyplývá, že správce daně prováděl důkaz výsledkem svědka R. M., který byl jednatelem firmy HAGLLEY v předmětném zdaňovacím období, a prověřoval skutečnosti tvrzené žalobcem v odvolání. Tento úkon podle posouzení soudu splňoval podmínky ust. § 47 odst. 2 daňového řádu, a tímto úkonem tak došlo znovuoobnovení běhu prekluzivní lhůty, která v důsledku toho uplynula až dne 31. 12. 2012. Úkon byl proveden na základě návrhu žalobce, který měl pochybnosti o správnosti výše předchozího vyměření daně, směřoval k vyměření daně a prováděný úkon odpovídal povaze a rozsahu zjišťovaných skutečností, neboť v předchozím (prvostupňovém) řízení jej žalobce, který má povinnost tvrzení i důkazní, nenavrhl. Podle názoru soudu se nejedná o formální úkon, jímž by správce daně sledoval znovuoobnovení prekluzivní lhůty.

Správce daně následně před uplynutím prekluzivní lhůty tj. do dne 31. 12. 2009 činil i další úkony směřující k dodatečnému stanovení daně, které byly způsobilé prekluzivní lhůtu obnovit.

Jelikož úkonem správce daně ze dne 31. 8. 2009 došlo k znovuoobnovení prekluzivní lhůty, tříletá prekluzivní lhůta začala běžet opět ode dne 31. 12. 2009 a skončila dne 31. 12. 2012.

K pravomocnému vyměření daně došlo před uplynutím prekluzivní lhůty a to ke dni 21. 3. 2011, převzetím žalobou napadeného rozhodnutí žalobcem. Pokud není překročena desetiletá hranice stanovená jako konečná k vyměření nebo doměření daně v ustanovení § 47 odst. 2 věty druhé zákona o správě daní, což se v projednávaném případě nestalo, je možné, aby k obnovení prekluzivní lhůty došlo opakovaně.

Vzhledem k tomu že soud žalobcem namítanou prekluzi práva daň doměřit neshledal, v důsledku čehož se nemohl ztotožnit s námitkami uplatněnými v žalobě, nezbyvá než konstatovat, že žalovaný vydal rozhodnutí v souladu se zákonem a protože soud neshledal ani takové vady řízení, které by mohly mít z procesního hlediska vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, žalobu podle ust. § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce, jenž v řízení nebyl úspěšný, nemá na náhradu nákladů řízení právo a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady nevznikly.

P o u ě n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 21. ledna 2015

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Veronika Brunhoferová